

United Nations
Nations Unies

International
Criminal Tribunal
for the Former
Yugoslavia

Tribunal Pénal
International pour
l'ex-Yougoslavie

06755331

Prijevod

**DEKLARACIJA OSOBE KOJA JE DALA PISMENU IZJAVU
U SKLADU S PRAVILOM 92 BIS**

Ja,

Prezime, ime: HAMZIĆ SAFETA

Datum i mjesto rođenja: 02/09/1954 G. SNAGOVO ŽVORNIK, BiH

Identifikacioni broj ili broj pasoša: 5259918

ovime potvrđujem, u prisustvu predsjedavajućeg službenika VEGA IODIĆE

da je sadržaj pismene izjave (izjava) koju sam dao (-la) dana 16-17/07/1996

i koja je priložena ovoj deklaraciji, po mom najboljem znanju i uvjerenju, istinit i tačan.

Uručena mi je i kopija pravila 91 Pravilnika o postupku i dokazima Međunarodnog suda na jeziku koji razumijem i znam da protiv mene može biti pokrenut krivični postupak zbog lažne izjave, ukoliko sadržaj moje pismene izjave (pismenih izjava) nije istinit i tačan.

Dana: 26/04/200

U: Linz

Hamzić Safeta

potpis davaoca deklaracije

Vica

potpis predsjedavajućeg službenika

Presiding
Officer

17/19

Rule 92 bis

06755340

MEĐUNARODNI SUD ZA KRIVIČNO GONJENJE OSOBA
ODGOVORNIH ZA TEŠKA KRŠENJA MEĐUNARODNOG PRAVA
POČINJENA NA TERITORIJI BIVŠE JUGOSLAVIJE OD 1991.

IZJAVA SVJEDOKA

PODACI O SVJEDOKU:

Prezime: Hamzić
Ime: Safeta Ime oca: Ibrahim
Nadimak/pseudonim: Pol: muški ženski
Datum rođenja: 2. septembar 1954. Mjesto rođenja: Zvornik

Nacionalnost: Muslimanka Vjeroispovijest: muslimanska

Jezik/jezici koje govori: bosanski i njemački

Jezik/jezici koje piše (ako se razlikuje od navedenih):

Jezici korišteni u toku razgovora: engleski i bosanski

Trenutno zanimanje: fizički radnik Prethodno: poljoprivrednik

Datum(i) razgovora: 16. i 17. juli 1996.

Razgovor(e) vodili: Mazhar Inayat Prevodilac: Ines Krauth

Imena svih osoba prisutnih tokom razgovora: niko

Potpis/paraf: /potpisano/

Hamzić Safeta

06755341

IZJAVA SVJEDOKA

Zovem se Safeta Hamzić. Rođena sam 2. septembra 1954. godine u Zvorniku. Prije rata živjela sam u selu Liplje. Moj zaselak se zvao Salihovići. Udala sam se 1972. godine. Moj muž se zove Meho Hamzić i već četiri godine ne znamo gdje je. Imam troje djece: kćerke Medinu i Sabinu, i sina Mirsada. Ja sam Muslimanka iz Bosne, a i moj muž i moja porodica su bosanski Muslimani.

Liplje nije bilo neko veliko selo. Ne sjećam se koliko je ljudi živjelo u našem selu, ali bilo je otprilike između 300 i 400 kuća. U selu su živjeli samo Muslimani. Srbi su živjeli u susjednim selima Grujići i Jasikovci.

Kao dijete išla sam u školu u Lipljima i završila sam četiri razreda osnovne škole. Roditelji mi nisu dali da nastavim školovanje jer sam morala da im pomazem oko zemlje.

Prije rata je život u našem kraju bio veoma miran. Muslimani i Srbi su se jako dobro slagali i nikad se nismo svađali. Pripadnici obje zajednice su se družili. Dok sam odrastala, nikad nisam ni na trenutak pomislila da će doći do sukoba i rata između ove dvije zajednice. Nikad nisam pomislila da se tako nešto može desiti.

Potkraj 1991. godine počela sam uviđati da se situacija pogoršava jer mi je muž, koji je radio u Iraku i u Beogradu, govorio kad nam je dolazio u posjetu da nije u dobrim odnosima sa svojim srpskim kolegama. Muž mi je rekao da je, dok je putovao autobusom od Beograda do Zvornika, vidio da su Srbi postali agresivni i netolerantni prema Muslimanima. Slično mi je govorila i moja kćerka Medina, koja je išla u školu u Zvorniku. Govorila je da su srpska djeca psovala Muslimane.

Dana 26. maja 1992. godine bila sam u svojoj kući zajedno sa Šabanom i Nezirom Hamzić i njihovo dvoje djece; Hadžirom i Mevlom Hamzić; dvoje Mevline djece; svojim sinom Mirsodom i svojim mužem Mehom. Pili smo kafu kad sam kroz prozor ugledala deset naoružanih vojnika. Išli su prema mojoj kući. Nosili su maskirne uniforme, ali nisam obraćala pažnju na to da li na uniformama imaju kakve oznake ili ne. Svi su vojnici nosili automate i puške.

Prepoznala sam četiri vojnika. Zovu se Milan Grujić, Tihomir Jasikovac, Vlajko i Kljoka. Ne sjećam se prezimena ove posljednje dvojice. Prvu sam trojicu poznavala i prije rata jer smo znali zajedno popiti kafu.

Tada je Milanu Grujiću bilo oko 36 ili 37 godina. Imao je tamnu (crnu) kosu, bio je mršav i poprilično visok, a lice mu je bilo žučkasto. Prije rata je radio u Austriji, a i danas radi negdje u Beču u Austriji. Svaki put kad je dolazio u Bosnu iz Austrije, vozio je i koristio svoj kombi kao taksi. Sjećam se da sam 1993. godine, kad sam stigla u Austriju kao izbjeglica, vidjela Milana među izbjeglicama u gradu Spittal.

06755342

Tihomir Jasikovac je bio postariji muškarac, debeo i krupan. Nije bio previše visok i nosio je brkove. Imao je imao kratku sijedu kosu. Ne znam čime se bavio, ali mislim da je obrađivao zemlju. Po mom mišljenju Tihomir Jasikovac je bio vođa vojnika koji su nas čuvali u Đuzinoj kući. Lično sam čula Tihomira kako naređuje vojnicima šta da rade. Čak im je rekao da odu u Kula-Grad, gdje su u toku bile borbe između Muslimana i Srba.

Vlajku je tada bilo četrdesetak godina. Bio je visok, mršav, ali nabijen. Imao je dugu crnu kosu i nosio je rep. Ne znam čime se bavio prije rata, ali se sjećam da je živio u selu Jasikovci.

Kljoka je bio mršav i visok. Bilo mu je oko 38 godina i bio je obrastao u bradu, koja kao da mu je prekrivala cijelo lice, samo su mu se oči vidjele. Imao je crnu kosu i stalno je nosio sunčane naočale. Ne znam odakle je porijeklom, jer sam saznala kako se zove tek kad su mu se drugovi obraćali po imenu dok sam bila zatočena u Đuzinoj kući.

Kad je ovih deset vojnika došlo na naša vrata, uperili su puške u nas i stali nas psovati. Naredili su nam da ustanemo i opkolili su nas. Naredili su mom sinu Mirsadu da ode do susjedne kuće, kuće Mevze Sakić, i odande dovede ljude u moju kuću. Nisam dala sinu da ode tamo i tada su mi Srbi naredili da ja odem i dovedem te ljude. Ljudi koji su živjeli u kući Mevze Sakić vidjeli su šta se kod nas dešava pa su pobjegli.

Kad sam otišla do Mevzine kuće, imala sam priliku da pobjegnem, ali kako je moja porodica stajala ispred moje kuće okružena vojnicima, odlučila sam da se vratim i ostanem s njima. Kad sam se vratila, rekla sam Srbima da tamo nema nikoga i da su svi pobjegli. Srpski vojnici su nam naredili da pješke odemo do Đuzine kuće, koja je bila udaljena oko pet minuta hoda od moje.

Ukupno je uhapšeno desetoro ljudi. Moje dvije kćerke, Medina i Sabina, bile su u selu Jašići. Svoje dvije kćerke sam poslala zaovi u Jašiće jer su Srbi već prije odveli nekoliko djevojaka iz sela, pa sam se bojala da će i moje kćerke biti otete.

Kad smo došli do Đuzine kuće, smjestili su nas unutra zajedno sa još mnogo drugog svijeta. Đuzina kuća je bila velika jednospratnica sa mnogo soba. Kuća se nalazila uz asfaltirani put i imala je veoma lijepu ogradu. Bila je sa desne strane puta kad se ide uzbrdo. U prizemlju su bile četiri sobe i kupatilo. I na prvom spratu su bile četiri sobe, a sa obje strane kuće bio je balkon. Odmah do kuće bila je garaža, koja je gledala u suprotnom smjeru ulice. Stepence na prvi sprat bile su sa vanjske strane kuće i okrenute prema putu.

Blizu Đuzine kuće bilo je i drugih kuća. Bile su to kuće Sadete Salihović i Sulejmana Salihovića. Obje su kuće korištene za silovanje djevojaka i žena. U Đuzinoj kući sam bila prije rata i dobro je se sjećam.

06755343

Čim smo ušli u kuću, žene su odvojene od muškaraca. Ja i druge žene smo bile zatočene u jednoj sobi u prizemlju. Ta je soba bila slijeva kad se uđe u kuću. Muškarci su bili zatočeni u prizemlju, u sobi zdesna kad se uđe u kuću. Vrata na sobama su stalno bila otvorena tako da smo se mogli vidjeti.

Prva tri ili četiri dana svi zatočeni su bili u prizemlju. Zatim su nas sve izveli ispred kuće i na komadu papira je napravljen spisak svih zatočenika. Ne sjećam se ko je napravio taj spisak, ali znam da se na njemu našlo ukupno 450 ljudi. Kad je spisak napravljen, sve su nas odveli na prvi sprat, dvoje po dvoje. Žene su opet smještene u sobe s lijeve strane hodnika, a muškarci u sobe sa desne strane hodnika.

Ne sjećam se tačno koliko nas je vojnika čuvalo, ali ih je bilo mnogo. Kućno dvorište je bilo puno vojnika. Mom djeveru Šabanu Hamziću su naredili da kuha za vojnike i on bi sigurno znao koliko nas je tačno vojnika čuvalo.

Nije bilo stalnih stražarskih mjesta, ali se sjećam da je Tihomir Jasikovac uvijek stajao na stepeništu. Neki vojnici su stajali ispred prozora WC-a; prozor je bio zakucan da neko ne pobjegne. Na balkonu je bio krevet na kojem su vojnici sjedili i slušali muziku.

Nisam poznavala ostale čuvare niti znam odakle su bili. U Đuzinoj kući sam provela ukupno deset dana. Prva dva dana svi smo dobijali jedno kuhano jaje, luk i komad hljeba na dan. Trećeg dana Srbi su donijeli kantu kuhanog krompira iz koje smo svi morali jesti. Prva tri dana muškarci nisu dobili ništa za jelo, ali smo mi skrivale nešto hrane koju smo dobijale i potajno davale muškarcima kad su išli u WC. Srpski vojnici koji su sjedili ispred kuće pokidali su jedan Kur'an u paramparčad, bacali su te papiriće na muškarce i naređivali im da ih jedu, što su oni i radili. Srpski vojnici su se onda rugali našim muškarcima govoreći: 'Zovite sada svog Aliju i molite ga da vam pomogne.'

Ostalih sedam dana Srbi su jednom dnevno u sobe bacali komade hljeba (pogače), koje su pekle Amira Ajanović i druge žene, i zatočeni su bili primoravani da se bore za komad hljeba. Prvih osam dana mogli smo da odemo u WC uz dozvolu stražara, ali dva dana prije nego što će nas naše snage osloboditi zabranjeno nam je da koristimo WC.

Prvih pet dana ništa se nije desilo, hoću da kažem, vojnici nam nisu uradili ništa nažao. Ali nakon petog dana situacija se promijenila. Na primjer, svima nam je naređeno da predamo zlato i novac koje imamo. Rečeno nam je da ćemo biti pušteni ako predamo sav novac i zlato koje imamo. Srbi su zaprijetili da će, kad nas budu puštali na slobodu, ubiti svakoga, čak i djecu, kod koga nađu bilo kakvo zlato ili novac koje je trebalo ranije predati.

Prije nego što sam uhapšena, sakrila sam većinu stvari kao što su zlato i televizor ispod stepeništa ispred moje kuće. Nakon što smo sakrili svoje stvari, zazidali smo ih tako da ih niko ne može vidjeti i pronaći. Dok sam bila zatočena u Đuzinoj kući, moj

Presiding
Officer
5/19

Rule 92bis

06755344

muž, koji je imao 2.500 njemačkih maraka, dao je Srbima taj novac da bi nam spasio živote. Muž mi je rekao da im je dao taj novac.

Mislim da je to bilo šestog dana našeg zatočeništva kad su me Srbi odveli iz Đuzine kuće do moje kuće da im pokažem gdje sam sakrila svoje stvari. Dva vojnika su me tamo odvezla autom. Jako sam se plašila jer sam znala da su neke od žena koje su već prije otišle sa Srbima da im pokažu gdje su sakrile svoje zlato i novac bile ubijene nakon što su to uradile i nisu se vratile. Zato sam se plašila da bi Srbi mogli i mene da ubiju ako im pokažem svoje skrovište. Kad sam došla u svoju kuću, rekla sam Srbima da nemam ništa. Nakon što su pretražili moju kuću i nisu ništa našli, počeli su me psovati i odvezli su me natrag u Đuzinu kuću.

Na primjer, Milan Grujić je prozvao Fatiju Huseinović i odveli su je njenoj kući. Znam da je Milan Grujić Fatiji bio dužan 7.000 njemačkih maraka. Milan je isto tako znao da Fatija ima zlata i novaca, jer je radio s Fatijinim mužem. Fatijin muž Muhamed i Milan su zajedno živjeli i radili u Austriji i bili su bliski prijatelji. Fatija je bila moja komšinica i ona mi je sve to ispričala.

Ne znam da li je Fatija Srbima pokazala gdje su joj zlato i nakit, ali kad su je kasnije vratili u Đuzinu kuću, ležala je u prtljažniku kola i po licu je imala posjekotine od sjekire. Cijelo joj je lice bilo krvavo. Lično sam je vidjela u tom stanju. Vojnici su prozvali Amiru Ajanović i naredili joj da po Fatijinim ranama pospe so. Amira je morala da to uradi jer su Srbi u nju uperili puške. Kasnije je Fatija odvedena u pravcu moje kuće i bačena u rupu koju je prethodno iskopao Šaban Hamzić. Kad su nas oslobodili muslimanski vojnici, Fatijino tijelo je pronađeno i pokopano po propisu nedaleko od moje kuće.

Važno je istaći da smo dva sata prije no što je Milan Grujić prozvao Fatiju Huseinović ja i Fatija stajale na balkonu. Kad je Fatija ugledala Milana, pitala ga je za svog muža Muhameda. Milan joj je rekao da je dovezao Muhameda i Ćazima Mehmedovića iz Austrije, ali da im nije dozvoljeno da prijeđu granicu sa Srbijom i dođu u Zvornik. Rekao je da im nije dozvoljeno da nastave put. Milan je pokušavao ubijediti Fatiju da je Muhamed na sigurnom mjestu i da ne treba ništa da se brine. Dva sata kasnije Fatija je izvedena i ubijena. Mislim da je Milan ubio i Muhameda, jer otada niko ništa nije čuo o Muhamedu. I Ćazimova žena Fatima, koja je sada u Austriji, rekla mi je da joj je muž kazao kako je Milan naveo Muhameda da pođe s njim iz Austrije tako što mu je prethodno rekao da će ponovo moći da bude sa svojom ženom Fatijom.

Još jedna osoba koju su Srbi maltretirali bila je Paša Salihović, jer su Srbi znali da je ona veoma bogata i da ima mnogo novaca i zlata. Prije rata Paša je od Srba kupila neku zemlju i komad šume. Srbi su je prvo tukli, udarali su je po grudima i šamarali. Paša im je rekla da je ubiju jer joj je bilo svejedno, ali su joj Srbi rekli da će je prvo mučiti, a tek onda ubiti. Paša je Srbima rekla da će im dati zlato i novac nakon što prvo oslobode zatočenike. Kada je odbila da preda novac i zlato, Srbi su zapalili jednu plastičnu kantu i plastika se otopila na njezinom tijelu.

06755345

Za vrijeme našeg zatočeništva u Đuzinoj kući Srbi su silovali mnoge djevojke i žene. Mislim da je to bilo šestog dana kad sam prvi put čula da siluju žene. Amira Ajanović mi je prva rekla da djevojke i žene odvođe u Sadetinu kuću i tamo ih siluju. Amira nam je rekla da su ona i druge djevojke koje su radile u kuhinji bile silovane. Znam da je još pet ili šest djevojaka radilo u kuhinji, ali se ne sjećam njihovih imena.

Vojnici su odveli Pembu Salihović i njenu sestru Mejru Salihović iz moje sobe. Ja sam to vidjela. Obje sestre su se vratile nakon sat vremena i rekle nam da su ih silovali. Pemba nam je rekla da ju je naizmjenično silovalo šest muškaraca i da su je nakon toga tukli lancem od motocikla. Lično sam vidjela ozljede na Pembinih grudima i leđima koje su bile nanijete lancem od motocikla. Nismo pitale Mejru koliko ju je muškaraca silovalo jer smo bile toliko ustrašene da nam nije palo na pamet da je to pitamo. Muž Mejre Salihović, Adem Fehrić, poginuo je dok nas je muslimanska vojska oslobađala iz Đuzine kuće. Mejra i njeno dvoje djece sada žive u Tuzli.

Uveče šestog dana došla su dva vojnika, koji su preko lica nosili najlonske čarape, i prozvala moje ime. Bio je mrak, a mi smo imali samo svijeće tako da nisam mogla da prepoznam nijednog od njih. Samo su meni naredili da izađem iz sobe. Odveli su me u Sadetinu kuću, u jednu sobu na prvom spratu u kojoj je bio krevet. Jedan od dvojice vojnika mi je naredio da se svučem. Odbila sam i počela sam da plačem. Kad sam i drugi put odbila, taj mi je vojnik prišao i na silu me svukao. Na meni nije ostalo ništa od odjeće. Tada su me oba vojnika silovala, jedan za drugim. Dok me je prvi vojnik silovao, i drugi je bio u sobi, i obrnuto.

Oba vojnika koja su me silovala ugurala su svoje penise u moju vaginu i ejakulirali u meni. Prije nego što će me silovati, prvi vojnik mi je naredio da ga oralno zadovoljim, što sam morala da uradim. Taj vojnik mi nije svršio u usta, ali se sjećam da sam povratila. Drugi vojnik mi nije naredio da ga oralno zadovoljim, ali dok me je silovao, ugrizao me za leđa i od tog ugriza imam ožiljak. Sjećam se da sam, nakon što me je taj vojnik ugrizao, u njegovim ustima vidjela komadić mesa, koji je on ispljunuo. Taj mi je vojnik rekao da neće da me tuku zato što ću do kraja života nositi ožiljak od njegovog ugriza.

U sobi u kojoj sam silovana gorjele su svijeće. Vojnici koji su me silovali sve vrijeme dok sam ja bila s njima preko lica su imali najlonske čarape i nisu ništa govorili. Nakon što su me silovali, naredili su mi da se obučem i odem u Đuzinu kuću. Jedan od vojnika koji su me silovali je otišao da dovede drugu djevojku. Nisam na to uopće obraćala pažnju jer sam imala dosta vlastitih muka.

Kad sam se vratila u Đuzinu kuću, moji roditelji Ibrahim i Sabira Hasić su vidjeli da plačem. I rana od ugriza na leđima mi je krvarila. Rekla sam majci šta mi se desilo. Mislim da je majka rekla ocu za silovanje, ali ja mu to nisam lično rekla. To je bio jedini put da sam silovana tokom zatočeništva u Đuzinoj kući. Mužu nisam ništa rekla o tome, jer je već bio odveden iz Đuzine kuće prije tog incidenta i otada se za njega ništa ne zna.

Presiding
Officer
3/19
Rula 82 bis

06755346

Nakon silovanja me je rana na leđima tako strašno boljela da nisam obraćala pažnju na to šta se dešava drugim ženama. Ipak, sigurna sam da su sve djevojke i mlade žene, čak i one koje su bile udate i imale djecu, bile silovane tokom zatočeništva. Pristajem da fotografišete moj ožiljak u svrhu dokaznog materijala.

Četvrtog dana našeg zatočeništva Srbi su izveli mog muža Mehu Hamzića, Šefu Fehrića, Šabaniju Salihovića i Aliju Hasića. Aliju i Mehu su strpali u prtljažnik od kola, a ostalu dvojicu su smjestili u auto. Lično sam vidjela kad se to desilo. Srbi su ovoj četvorici rekli da ih vode da sijeku drva za potpalu vatre za kuhanje. Šefo Fehrić je kasnije vraćen i potom ubijen u Đuzinoj kući. Ostala trojica, uključujući i mog muža, i dalje se vode kao nestali.

Kad se Šefo Fehrić vratio, imala sam priliku da s njim porazgovaram. Šefu su vratili u sobu s muškarcima i dok vojnici nisu bili tamo, iskoristila sam priliku da s njim porazgovaram. Pitala sam ga za svog muža Mehu, a on mi je rekao da Srbi tako žestoko tuku mog muža i onu drugu dvojicu da sumnja da će Meho i ona druga dvojica ostati živi. Malo kasnije toga dana Šefo Fehrić je ubijen i kad sam vidjela Šefin leš, primijetila sam da ima rasjekotinu od usta prema ušima. Kasnije, kad smo oslobođeni, naši su vojnici Šefu ukopali na groblju u Lipljima.

Mislim da je to bilo vjerovatno šestog dana kad je moj otac Ibrahim Hasić odveden u jednu drugu kuću i žestoko prebijen. Kad se vratio, vidjela sam da je sav krvav. Nakon što smo oslobođeni, moj je otac otišao u Srebrenicu, gdje je umro od zadobivenih rana.

Desetog dana našeg zatočeništva – mislim da je to bilo 4. ili 5. juna 1992. godine – oslobodile su nas muslimanske snage. Za vrijeme našeg oslobađanja borbe su trajale tri sata. Žene i djeca su ležali na podu u sobi da ih ne pogodi kakav metak. Kad su borbe prestale, otišli smo u pravcu Jašića, gdje smo ostali petnaest dana. Tada su nam došli vojnici i rekli ženama i djeci da će napasti to selo, pa smo morali otići. Muškarci su ostali da pomognu vojnicima.

Pješačili smo dva dana i dvije noći dok nismo došli u Tuzlu. Stariji ljudi koji nisu mogli da dugo hodaju otišli su u Cersku, a zatim u Srebrenicu. U Tuzli me je pregledala žena ginekolog, koju ne poznajem. Bilo me je sram da priznam da sam silovana, ali nam je ta žena ginekolog rekla da se ne trebamo sramiti, jer Srbi koriste silovanje kao oružje u ratu. Pregledala me je i rekla da nema nikakvih posljedica i da nisam trudna.

Spremna sam doći na Međunarodni krivični sud u Hagu i svjedočiti pred tim sudom protiv počinitelaca koji su odgovorni za zločine protiv nevinih ljudi iz sela Liplje.

Pre
Office
2/19
Rule 92bis

06755347

POTVRDA SVJEDOKA

Izjava mi je glasno pročitana na bosanskom jeziku i sadrži sve što sam rekla po svom znanju i sjećanju. Izjavu sam dala dobrovoljno i svjesna sam da se može upotrijebiti u sudskom postupku pred Međunarodnim sudom za krivično gonjenje osoba odgovornih za teška kršenja međunarodnog prava počinjena na teritoriji bivše Jugoslavije od 1991., kao i da mogu biti pozvana da javno svjedočim pred Sudom.

Potpis: /potpisano/

Datum: 17. juli 1996.

Hamzić Safeta

POTVRDA PREVODIOCA

Ja, Ines Krauth, prevodilac, potvrđujem sljedeće:

- 1) Odgovarajuće sam kvalifikovana i ovlaštena od strane Sekretarijata Međunarodnog suda za krivično gonjenje osoba odgovornih za teška kršenja međunarodnog prava počinjena na teritoriji bivše Jugoslavije od 1991. da prevodim sa bosanskog jezika na engleski jezik, kao i s engleskog na bosanski jezik.
- 2) Safeta Hamzić je dala do znanja da govori i razumije bosanski jezik.
- 3) Gore navedenu izjavu sam usmeno prevela s engleskog na bosanski jezik u prisustvu Safete Hamzić koja je, po svemu sudeći, čula i razumjela prijevod ove izjave.
- 4) Safeta Hamzić je potvrdila da su, po njenom znanju i sjećanju, činjenice i ostalo navedeno u ovoj izjavi istinite onako kako sam ih prevela, što je potvrdila svojeručnim potpisom na za to predviđenom mjestu.

Datum: 17. juli 1996.

Potpis: /potpisano/

